

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eidem. 443.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

& castitatem repuerascamus, ut aut mentis perfectionem assequamur, aut ad virum perfectum, atque operarium inconfusibilem subuehamur.

Eidem. 443.

Quod à diuina mente prædito Paulo dictum est, loquebar ut paruulus, sapiebā ut paruulus, de Legis institutione ac disciplina ab eo scriptum est: cuius ratione ut paruulus loquens, Legem pueris datam seruabat: ut paruulus autem sapiens, Euangelicam doctrinam infestabatur, ac Legem defendebat. Postquam verò factus sum vir, euacuauī quæ erant paruuli: nimirum nec Legem abrogans, & Euangelica doctrina homines imbuens.

Eidem. 444.

Magnus ipsemet Apostolus, qui plus omnibus laborauit, ac Legem accuratè coluit, te doceat, teneram in se diuinæ doctrinæ cognitionem esse, utpote in umbra obuelatam, atque obscurè duntaxat sese conspiciendam præbentem. Vmbra enim, ut ipse pronunciat, habebat Lex futurorum, non ipsam rerum imaginem, quæ Euangelio commissa est, & ad quam figuræ tendebant.

Eidem. 445.

Quidnam afferes, inquis, si & Lex puerilis erat, ut pueris data, & item Christiana institutio puerilitas rursus est, ut ex his Apostoli verbis constat, Lac vobis potum dedi, non cibum: nondum enim poteratis? Audi igitur. Cum Euangelica doctrina pueros à Lege accepisset, nec puram ac perfectam & absolutam ipsis cognitionē impartire posset, nec mysteriorum mentis captum excedentium veritatem per ea parefectam subito demonstrare (verbi gratia, diuinam essentiam in vnitatem substantentem, atque in Trinitate constitutam, iis, qui vnam duntaxat Dei hypostasim esse, quemadmodum & essentiā, opinionis

ἡ ἀνθρώπου ἀναστῆναι, ἢ εἰς ἀνδρα τέλειον ἐργάτῃ ἀνεπαύχωντον ἀναστῆναι.

Τῷ αὐτῷ. υμγ.

Τὸ, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνου, εἰρημόρον τῷ θεόφρονι Παύλῳ περὶ τῆς χτ' νόμον ἀγωγῆς αὐτῷ γέγραπται, καὶ ἦν ὡς νήπιος λαλῶν, ἐφύλαττε τὸν νόμον νηπίοις δεδομένον, ὡς νήπιος φρονῶν, ἐδιώκε τὸν λόγον, ἀμυδιῶν τοῖς τῷ νόμῳ. ὅτε δὲ γέγονα, φησὶν, ἀνὴρ, τὰ τῷ νηπίῳ κατήργησα, ἔδδὲ τὸν νόμον ἀκυρῶν, καὶ τὰ τῷ λόγῳ κατήχων.

Τῷ αὐτῷ. υμδ.

Αὐτὸς ὁ μέγας ἀπόστολος, ὁ πλεον πάντων κοπιήσας, ὁ τὸν νόμον ἀκριβῶς μετελθὼν, παιδευσάτω σινηπτιᾷ εἶναι ἐν αὐτῷ γινώσκει τῆς θείας παιδείας, ὡς ἐν σικῇ κεκαλυμμένην, ἣ ἀμυδιῶς διορατικῶν σικῶν εἶχει ὁ νόμος τῷ μελλόντων ἀγαθῶν ἀποφανόμενος, ὅσῳ αὐτῷ τῷ εἰκόνα τῷ φεαγματῶν, ἣν ὅπως εἶδη τὸ εὐαγγέλιον, ὡς ἦν οἱ τύποι ἐπέλεγον. ἀπὸ.

Τῷ αὐτῷ. υμε.

Πῶς ἔφη, εἰ ὁ νόμος νηπιώδης ὡς νηπίοις δεδομένος, καὶ ἡ χτ' Χριστὸν φοιχέωσι, πάλιν τυγχάνει νηπιώτης, τῷ ἀποστόλου φάσιοντος, Γάλα ὑμᾶς ἐπίπασα, καὶ ἐβρώμα. ἔγω γὰρ ἠδύνασθε. ἄλλοι τοίνυν νηπίες ὡς τῷ νόμῳ ὁ εὐαγγελικὸς λόγος δεξάμενος, καὶ τῆς ἀκραφνῆς καὶ πλειοστάτης γνώσεως μεταδύναται αὐτοῖς οὐ δυνάμενος, καὶ ἀθρόαν ἀποδείξαι τῷ ὑπὸ τοῦ νοῦ μυστηρίον, τί δι' αὐτῶ φαίνεται. αὐτῶ. νερωθεῖσαι ἀλήθειαν, οἷον τίς θεῖαν οὐσίαν ἐν μονάδι ὑφεστῶσαν, ἐν μονάδι δὲ κατεστῶσαν, τοῖς μίαν καὶ ὑπόστασιν θεῶν ὡς ὅσον φαίνεται ζομένοις, πάλιν